

Inleiding KC Delfgauw op 16 september door ds. Treuren

1. Er is mij door de W.K. van Delfgauw gevraagd om iets te zeggen over 'Duurzame relaties van liefde en trouw tussen twee mensen van gelijk geslacht', en dat natuurlijk in het licht van wat je uit de Bijbel af zou kunnen leiden.

Dat ik daarvoor benaderd ben, hangt er samen dat u op dit moment zelf geen predikant hebt, en verder dat we ons in de Dorpskerk daar begin vorig jaar intensief mee bezig hebben gehouden en een wissel hebben omgezet. Ik heb me er toen echt stevig in moeten verdiepen en ben graag bereid, zonder iets op te willen dringen, een paar inzichten met u delen in de hoop dat u daar iets aan hebt.

Voor mij persoonlijk is het, komend uit een gereformeerde bondsnest, altijd een prangend vraagstuk geweest wat ik moest denken van homoseksualiteit. Temeer daar ik in allerlei verbanden, tot op vandaag toe vaak en soms intensief heb samengewerkt heb met homoseksuele collega's die dat ook niet onder stoelen op banken staken. Het bleef voor mij lange tijd iets dat frictie gaf en een onvrij gevoel. Misschien dat u dit herkent en dat mijn verhaal u daarom iets zegt.

2. Ik wil mijn uitgangspunt nemen bij de Tien Woorden, en lees u voor uit Ex.20:4-5a, het tweede van de Tien Woorden.

Wie van u trekt er uit dit gebod van de Here, onze God, de conclusie dat je beeldjes mag hebben of geen foto's mag ophangen? Het zou kaal worden in veel huizen. Wie van u maakt er zelf niet graag foto's met zijn mobieltje? Wie bewondert niet de schilderijen van Rembrandt, van Vermeer en van Gogh?

Nee, interpreteren we, het gaat niet (af)beeldingen in een seculiere context maar in die van de cultus. Maak geen afbeeldingen van iemand of iets in de kerk of thuis om u ervoor neer te buigen en die te dienen. Dat is wat absoluut niet mag. Dat is historische reden dat wij geen fresco's, beelden, schilderijen e.d. hebben in de kerk. En dat ik als calvinist pur sang een bloedhekel heb aan opkijken naar een beamer met plaatjes..

3. U denkt misschien: waarom vertel je dit? Nou, omdat ik denk dat in scherp afwijzende teksten als Leviticus 18 en Romeinen 1, waarin homoseksuele handelingen in een sterk negatief daglicht staan, je goed op de context moet letten. Deze context waarin er rode waarschuwborden staan die er niet om liegen is die van de dienst aan de afgoden en van de losbandigheid die daarmee verbonden is.

In Leviticus 18 gaat het over de verfoeilijke praktijken van de Egyptenaren en Kanaänieten, en ook in Romeinen 1 gaat het over het overgeleverd zijn aan ongebreidelde lustbeleving als gevolg van of in samenhang met afgoderij.

De grote vraag is: gaat het hier ook over de homoseksualiteit zoals we die kennen uit het leven van collega's, vrienden en familie. Van een neefje of nichtje, of een eigen kind dat aarzelend op weg is uit te vinden wie het is?

4. Laat ik de erg belastende passage uit Rom1:18-32 voor u voorlezen. (..) U begrijpt denk ik direct dat de gereformeerde traditie waarin wij staan lange tijd geen goed woord voor homoseksualiteit heeft over gehad.

Maar wat me ook opvalt, is dat wat Paulus schildert niets met liefde, met intimiteit en vertrouwelijkheid, met het aangaan van verantwoordelijkheid jegens elkaar, en het delen van elkaars moeiten te maken heeft, met je kruis dragen. Laat staan met het leveren van een bijdrage aan het gemeentelven, het verlangen God te dienen in trouw aan elkaar zoals wij homoseksuele gemeenteleden dat doen.

Nee, Paulus brengt de totaal verloederde en verdorven cultuur die hij overal om zich heen ontwaart in beeld. Daar waarschuwt hij voor. Hij ziet er een teken van Gods toorn in.

5. In een mooi artikel uit de jaren '80 schrijft ds. A. Kool uit Utrecht die mij ooit in de Dorpskerk bevestigd heeft: 'Het Woord Gods is geadresseerd en gedateerd. Als het anders was, zou de Bijbel geheimtaal spreken. Maar er zit voortgang in de geschiedenis. Niet alleen in de heilsgeschiedenis, maar ook in de wereldgeschiedenis. De dingen veranderen. Er ontstaan nieuwe begrippen. Een wezenlijke vraag is of we homoseksualiteit, gepraktiseerd daar en toen, zonder meer mogen vereenzelvigen met de situatie hier en nu'.

Mijn indruk is dat duurzame relaties tussen twee mensen van gelijk geslacht, op liefde en trouw gebaseerd, in eerbied voor God, buiten het gezichtsbereik van Paulus en van de Bijbel liggen. Zoals orgaantransplantatie en de digitale revolutie, AI en het massatoerisme en de klimaatsverandering waar we mee kampen er ook niet in voorkomen.

Daarmee is de Bijbel niet verouderd, maar ze vraag er wel om naar haar intentie, naar de mening van de Heilige Geest vertolkt te worden.

6. Wat in Gereformeerde Bondskringen en bij de EO vaak gezegd werd is dat je homoseksuele mensen natuurlijk moet aanvaarden. 'Je mag zijn die je bent, je mag verlangen

wat je verlangt, maar beslist geen uitvIERing geven aan je verlangens en gevoelens.' Lange tijd leek dat het ei van Columbus.

Maar het is een onbijbelse gedachte. En een halfzachte oplossing, makkelijk om te zeggen. Maar wel iets waar uw homoseksuele naaste niets voor koopt. Woord en daad liggen in de Bijbel in één lijn. Het Hebreeuwse woordje 'dabar' betekent 'woord', 'daad' maar ook 'hanedling'. Wie zegt: homoseksuele daden zijn verkeerd, moet ook het lef hebben om te zeggen dat homoseksuele verlangens en gevoelens in de wortel verkeerd zijn. Je moet ze onderdrukken en er niet mee spelen.

Dat hoor ik (gelukkig) nooit meer iemand zeggen. Maar dat zou wel moeten als je zoals dat heet de Bijbel serieus durft nemen.

7. Ik zou mijn insteek willen nemen in een andere tekst, één uit Jezus' Bergrede. Een boom herken je aan zijn vruchten. 'Een goede boom kan geen slechte vruchten voortbrengen, evenmin als een slechte boom goede vruchten.' (Matth.7:15-20)

De vrucht van het niet-aanvaarden, het geen ruimte bieden aan homoseksuele mensen (en hun relaties) is afwijzing, veroordeling, -wat jullie doen is hartstikke fout, ga uit elkaar en laat elkaar los, je hebt in onthouding te leven. Maar zo iets kan een machteloze haat oproepen en dodelijk eenzaam maken. Terwijl ik denk dat de genade en liefde die Jezus Christus brengt bevrijdt en helpt om jezelf te aanvaarden.

De wrange vrucht kan ook zijn dat je je stiekem gaat gedragen, of vervalt tot losbandigheid en een trap geeft tegen de kerk en God.

De vrucht van het je aanvaard-weten kan zijn: geluk, menselijk geluk, volwaardig tot een gemeenschap mogen behoren, en niet bang voor medechristenen te hoeven zijn. De vrucht kan zijn: aan die gemeenschap kunnen bijdragen en die mee op kunnen bouwen. En God loven! Omdat Hij goed is en ons zijn genade en vriendschap biedt.

8. Of u mijn visie kunt delen is niet zo belangrijk. Wat wel belangrijk is, is dat u ook als u zich niet in het besluit dat er is genomen herkent, toch con amore verder kan in uw gemeente. Verschil van inzicht op een zo aangelegen punt kan pijnlijk zijn en de vraag oproepen 'kan en wil ik hier nog wel bij horen?'

Juist dan kan het helpen diezelfde brief aan de Romeiner er bij te nemen. In Rom.14 gaat Paulus in op de controverse tussen mensen die wel of geen vlees eten en die wel of juist geen, vermoedelijk Joodse feestdagen, vieren. Het conflict in de gemeente daarover laait hoog op. De kloof lijkt onoverbrugbaar.

Hoort u Rom.14:1-8. (..) Ik pik de belangrijkste regel eruit. 'Laat ieder zijn eigen overtuiging volgen'. (vs.5) Dat is nogal wat. Eigenlijk zegt hij, om hem in het Engels puntig samen te vatten: 'Let's agree tot disagree. For the name of Jesus Christ'.

Dank u voor uw aandacht.

